

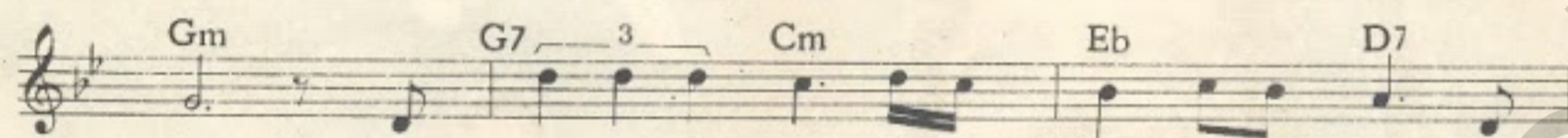
VẾT THÙ TRÊN LƯNG NGỰA HOANG

NGỌC CHÁNH
PHẠM DUY

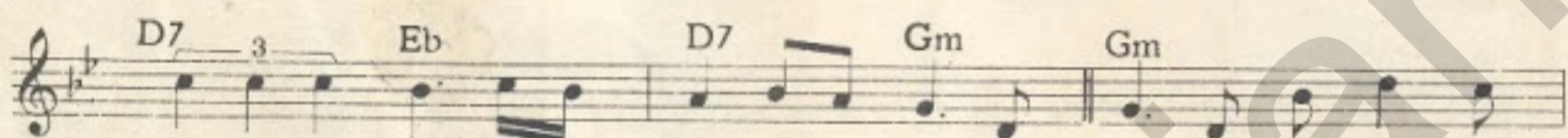
(Soạn theo ý Duyên Anh.)

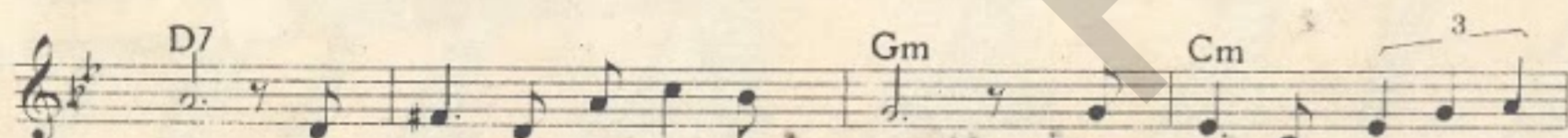
Ngựa hoang nào dầm nát tôi bởi Đòng cỏ nào xanh ngắt lưng

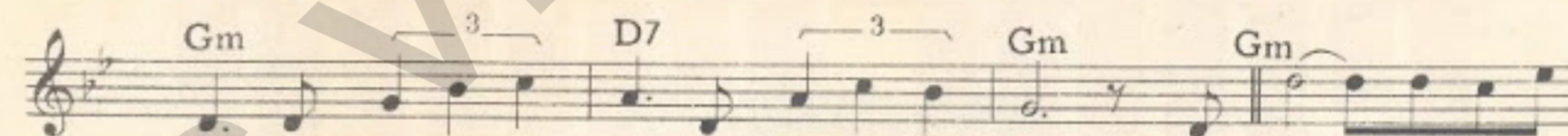
trời Ngựa phi như điên cuồng Giữa cánh đồng Dưới cơn giông Vi

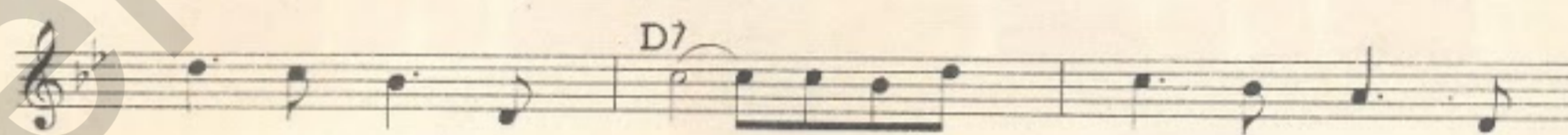
trên lưng cong oằn Những vết roi vẫn in hằn! Một hôm ngựa bỗng thấy thanh

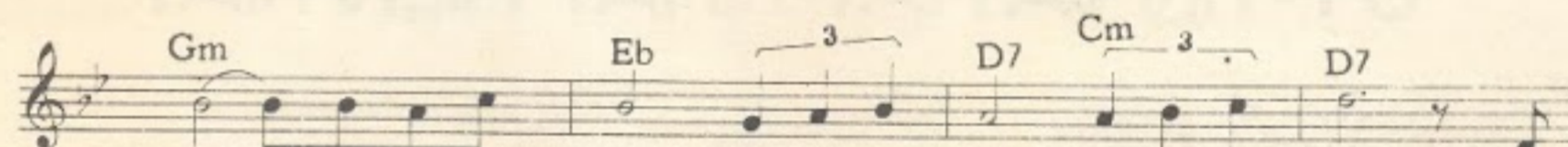
bình Thảm cỏ tình yêu dưới chân mình An tĩnh mở cửa ra với

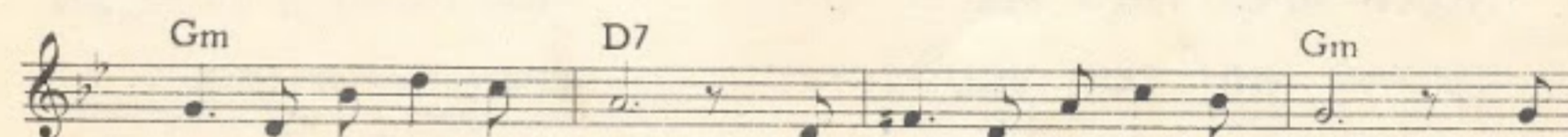
minh Ngựa hoang bỗng thấy mơ Đề quên những vết thù... Ngựa hoang muốn về tắm

sông nhãn nhục Giòng sông mơ màng mát trong thơm ngọt Ngựa

hoang quên thù oán căm Từ nơi tối tăm về miền tươi sáng. Ngựa

hoang về tôi bên sông rồi Cởi mở lòng ra với cõi đời Nhưng

đời làm ngựa hoang chết gục Và trên lưng nó ôi còn nguyên những vết thù.

TÁC GIẢ XUẤT BẢN GIỮ BẢN QUYỀN
CẤM TRÍCH DỊCH, VÀ IN NHẠC BỎ TỬ